

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΚΑΠΟΙΑ ΣΠΕΡΝΑ...

Κάποια θεατρία παίρνουν, ψυχή, μουσική, γιούλια και κρέμα Γλυκεύς μετάνοιας πόθο αγνό γόρου τ' αγέρι ύφαινει. Και μ' αναστέναγμα βαθύ στά χείλη πάει και βγαίνει. Τό μυστικό της πεύ κλειστής καρδιάς κι' αργοπεθαίνει. Κάποιες βραδιές παίρνουν, ψυχή, μουσική, γιούλια και κρέμα. Σάν ζορή τριφερόκαρδος γυνάω τά βράδια έζεινα.

Κάποιες αγγούλες διάφανες, που ρόδα έχουν στεφάνι, Σιατρεί η ψυχή σαν τά νερά στά βράζια που ζυλάνε. Έντος μου σημαντρά οδρανών Πασχαλιών χτυπάνε. Πνέμα και σάρκα άμόλευτα, κι' ό πειρασμός μαζουρά 'ναι. Τυχαίνει κάποια τέτοια αύγή με ρόδινο στεφάνι. Πού σαν παιδάκι άξέγνοιαστο να περπατώ με ζάνες.

Κάποιες ήμερες θλιβερές : Βαριά ποδ' η καρδιά μου. Γνωρίστηκε ! Σ' ό,τι έμαθε κάθετα θρονασμένη : Της ζωής μου οι πεύ γλυκές στιγμές—Σηνή ξεθορασμένη : Πού μά θεατρία τραγουδάει σουφέλα στολισμένη— Τέτοιες ήμερες θλιβερές ποδ'α βαριά η καρδιά μου, Βέρος χιλιοχρονος σκυφτός τραβιά θωροδντας χιμόου.

Είνε νυχτιές που ένας βραχνάς με πνίγει τριμερός ! Φταίνει η ψυχή τού τέλος πεύ της γνώσης : και προβάλλει, Κρεμέτια άγνη μες τού άπειρου την παγομένη άγκυλή, Τρέμει στην πνοή της άβυσσος, και λίσο στέφει κάλι. Τέτοιες νυχτιές που ένας βραχνάς με πνίγει τριμερός. Τυλίγομαι στόν ήσιο μου : Φαντάζω σά νεκρός !

Albert Samain

Ο ΦΑΡΑΣ

Μουρημορξίζει η θάλασσα, θάλασσα άφοισμένη. ό φαράς ξεπλώνεται στην άρογοαυλία, και κυττάει τ' άγίστρι του κ' ήσυχος προσιμένει τού χορμύ του λούζοντας μέσα στην θροσί. Κι' όμως ένφ κάθετα και προσιμένει κάτι, ζώματα φρουσζώνουε, ζώματα ψηλά, και βαδία άτ' της θάλασσας τ' άπειρο παλάτι και νεράδια άφρόπλαστη βγαίνει στη στεριά.

Τραγουδεί λυπούμενη και γλυκά τού λέει : « Άχ, γιατί τά ψήρια μου τά τραβιά έκει όπου η λαύ' άγρότιστη και τήν άμμο καιί, με γλυκά δολομάτα, με καρδιά σκληρή ! Άχ, καημένε, άν ήξερες πόσο τού φαράκι πόσο είνε χαρούμενο στά βαδία νερά, ίσως νά κατέβαινες κάτω έκει λιγάκι, για νά νοιώσης μέσα σου ξενοιαστή χαρά.

Κούταζε τόν ήλιο μας, τού γλυκό φεγγάρι που βαδία στη θάλασσα πάνε να λουστούν, να τούς δώση η θάλασσα μία καινούργια χορη κι' αύριο λαμπρότερα να ξαναφανούν. Μέ χαρά τού μάτι σου, με χαρά δέν πέφτει Νερό στά καταγάλανα, στά βαδία νερά : Δέν κυττάς στ' ης θάλασσας τού λαμπρό κατόφει που παίρνει η όμη σου μαγική θμορφιά ! »

Μουρημορξίζει η θάλασσα : κόματ' άρσιμένα βροχόνε τά πόδια του, κι' ό φτωχός φαράς νοιώθει πόδους άγνωστους, λόγια μαγευμένα, λόγια μέσ' ξανθοίλας του άγατηκαίλας. Κ' η νεράδια τούλεγε κι' ό φαράς, τί ζώμα ! τάχα απ' τά λόγια της τά μελωδικά, κι' ήθελε, δέν ήθελε πέφτει μέσ' στο ζώμα και ποτέ δέν φανηκε στην άρογοαυλία.

Γκκίτε

ΑΛΚΙΝΟΣΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟΠΗ

Πώς άνεβαίνεις 'στά ψηλά, γλυκεύ, λαμπρή, ώ σελήνη ! Η άνοιξη πάει, νά τού μικρό φηινόποσο έχει μείνει. Τό θέρος τού φανταζτερό κ' η άνοιξη η άνθισμένη πέρονου και την άγάπη μου μαζί τους που πεθαίνει. Τό χελιδόν είναι μαζουρά, τά φύλλα σκόρπια χάμου' ώ, έκα Ροδόπη λατρευτή, σ' άποψήμω κοντά μου ! Η αύρα, που έρωτική φρούει άπ' τού δικού σου στόμα μέρες τού θέρους θμορφος θά μου θυμώη άζώμα και θά πλανέσω τόν καιρό και τόν μικρό μου πόνο τά στήθεια σου, άπ' τή νεότης σου μεστά, σάν χαμαζώνου. Jean Moréas

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετ'αφρασις εκ τού 'Ιταλικού και ύποσημειώσεις τού κ. Χαρίλ. Άντωνίου. Ουδείς έχει δικαίωμα άναδημοσιεύσεως της και εκδόσεως εκτός τού μεταφραστού.]

(Συνέχεια εκ τού προηγουμένου)

Θά επιχειρήση κανείς νά βλασφημήση τούς γονέους μου, που έβλαυ ή έκαμαν νά βάλουν για δικαστή τού Ειρηνοδικείο ένα «κακό ζαμίνι». Πραγματικώς δέν έγινε ποτέ παράπονο για καμμία από τές άποφάσεις μου(1). Χρειάζεται τέχνη και καλοαναθρεμμένο πνεύμη για νά βγάλη κανείς άδίκη άπόφαση. Μιά δίκαιη άπόφαση είναι τού εύκολότερο πράγμα τού ζώου.

***

Πηδάω τώρα άλλοθ. Στά 1843 βροθήκα στην Κέρκυρα. 'Ηταν μία νυχτα χειμωνιάτικη. 'Ηρουνά στο θέατρο μόνος, στο θέατρο τού θείου μου. Τήν έποχήν έζεινη ύπόφερα πολύ από τά νερά μου κ' έκεινο τού βράδύ άκριβώς, μέσα στο θέατρο, αισθανθήκα μεγάλη ύπερδιέγερση. Τέτοιες νευρικές προβολές ήταν ένα είδος άνεξηγήτου έσωτερικού συναισθηματος κ' ένας άδικαιολόγητος φόβος, άπ' ό,τι με περιτριγόριζε.

Κατοικούσα τότες τού δρόμο τού 'Αγίου, αντίκρου στην κεντρική πόρτα της εκκλησίας. Σάν έβγην' από τού θέατρο, με τά νεύμα σε κακή κατάσταση, έφοβόμουνά τού σκοταδι της νύχτας και μου φαινότανε πως κ' αυτές οι ίδιες οι σκιές ήθελαν νά με καταπιούν. 'Ο τρόμος μου έφθασε στο κατακόρυφο, όντες έμπηκα στο στενό δρόμο τού 'Αγίου και βροθήκα μόνος μέσα στο σκοτάδι.

Τό καμπαναρό τής εκκλησίας με κυριεύε άνν πελώριος βουζόλαζας. Τά σύννεφα, που κυμάτιζαν άποπάνω του, μου φαινότανε πως έκονοιώνταν στο πλευρό μου, για νά μου κάμουν μία τρομερή σφαγή. Σε παρόμοιες περιστάσεις η λογική μου διώροφθεσε πάντα τού άποτέλεσμα τού φόβου και με βοήθησε νά μη γίνω γελοίος στα μάτια των άλλων και νά δώσω άθάρως στον εαυτό μου ηξέρω λοιπόν πως όλο εκείνο ήταν κακή άπόθεση των νεύμων. Προηροδσα άκολούθως, όταν ήμος βροθήκα μόνος κάτω από τού καμπαναρό, είχα συνείδηση από μία τρομερή διέγερση της φαντασίας μου.

'Εβλεπα στο πλευρό μου μία πόρτα τού καμπαναριού, την οποία άνένισα, λέγοντας διανοητικά : «άν τώρα έτούθη η πόρτα άνοιγε κι' έβγαίνε ένας τέτοιος άνθρωπος (και τόν έσχεδιάζα εκείνη τή στιγμή), θά θεωρούσα αυτό τού γεγονός για θάμα και θά πίστεβα πως ό "Άης Στυφιδόσης είναι άληθινά άγιος». Είχα σχεδόν συλλάβει αυτήν την ιδέα και η πόρτα άνοιξε και βγήκε πραγματικά ένας άνθρωπος, όπως τόν είχα σχεδιάσει, επί πλέον μία ζωφία, κ' ένα μικρό φως στο χέρι, εφώτιζε την έξοδο του.

'Εμπόρεσα εκείνην τή στιγμή νά διακρίνω τού έσωτερικού τού καμπαναριού, φροσιμένο με τού φως, που κρατούσε η κυρία. Στόν άντιπυρνώ τοίχο ήταν κερφομένο ένα καρφι, από τού οποίο κάτι κρηότιονε, και τού μέρος αυτό φαντόντοσε κατοικημένο από τήν ζωία. Σε τούτο, τού σάν θάμα, αντίτραξα δυνατά κ' η αντίδραση έτούτη μου στάθηκε έρεγγετική. Ξακολούθητα τού δρόμο μου, χωρίς φόβο, ξαναόρθα σπίτι μου, έσθεώρησα εκείνο, που κοιμήθηκα, για περιεργό και σοβαρό γεγονός, κ' έπειτα κοιμήθηκα όλην τή νύχτα ήσυχα. Τό αύριανό πρωί έξακριβώσα, προς μεγάλη μου εκπλήξη, ότι τού καμπαναρό δέν είχε πόρτα εκεί, που έγω τήν είχα ιδεί.

Και όμως, άν ήμωνα ζωγράφος, θά μπορούσα, και σήμερα άζώμα, νά ζωγραφίσω εκείνην τήν πόρτα με τούση άκριβεία, όπως τήν είδα τότες. 'Ηταν σηκομένη ψηλά από τού δρόμο περίπου ένα-μυσο πόδι. Άνεβαίνε κανείς εκεί κ' ένα σκαλί πέτρινο κ' άκατέγυαστο. Η πόρτα ήταν μάλλον στενή και τού φυλλόπορο ήταν καμμένο από δύο σανίδες, άκετά χωρισμένες από τού χρόνο.

'Εκείνος, που έβγαίνε, ήταν άνθρωπος σωματώδης, έξηνητάρης περίπου σελασμένος κ' ένα μικρό πανοφόρι, που έπεφτε μέρη στα πόδια του και δέν τού άφηνε φανερά τά χέρια και κατέβαινε ολόζώματο.

'Η γυναίκα, που τού έφεγγε, ήταν νεοόκοπη. Κρατούσε ένα μικρό φως ζουζίνιας και φαινότανε άνεβρασμένη με τή μία κνήμη άπάνω σ' ένα σκαμνί' έτσι ήταν ψηλότερα από τού έδαφος τού αναπατηριού της.

Είχα ιδεί όλα έτούτα με τή μεγαλειότερη άκριβεία εκεί, όπου δέν ήμπορούσε νά υπάξηη παρόμοιο πράγμα, άφού δέν υπήρχε πόρτα. 'Επρεπε άκολούθως ν' αποδώσω αυτό θέμα στη φαντασία μου, διεγεμμένη στο κατακόρυφο από τόν παροξυσμό των νεύμων μου.

Νά ! λοιπόν, είπα, έξηγημένα στο έσθ' σ' εμέ, η κλίμαξ τού 'Ακώβ και η 'Αποκάλυψις τού 'Ιωάννου. ('Ακολουθεί)

Σ η μ. Μ ε τ. 1) Οι σύγχρονοι τού Λασκαράτου δηγοινάται πολλά έπισώδη από τή δικαστική του άπρησία. Κάποιος δημοσίως άπόφαση σε στήθος. 'Όταν ήταν δικηγόρος, ποτέ δέν άιήλησε 'Ιταλικά, ένφ τή γλώσσα τήν ήξερε πολύ καλά. Άναγκαίως έτσι τούς αντίδικούς του και τούς δικαστές νά τού μεταφράζονταν τά 'Ιταλικά στην 'Ελληνική, με τήν πρόφαση πως άγνοούσε τά 'Ιταλικά, για νά νοιώθη, όπως έλεγε, κ' αυτός και τού άκροατήριου, ένφ πραγματικά ήθελε νά διαβη πως δέν έπρεπε νά είχα έπίσημη γλώσσα η 'Ιταλική σε μέρη καθόρα 'Ελληνικά.